

мена се свежда до религия. Тази почитъ къмъ праха на прадѣдитѣ е играла важна роль въ стопанския животъ.

Презъ далечнитѣ времена, когато хората пристъжили да си разпредѣлятъ земята, т. е. когато трѣбвало да опредѣлятъ, кой каква частъ да владѣе отъ общата земя, винаги сж имали предвидъ семейнитѣ гробници, които сж били не само нѣщо свято за живитѣ, но сж служили за връзка между живитѣ и мрѣвитѣ.

Вѣрата, че душитѣ на мрѣвитѣ продължаватъ да пребиваватъ въ сжщото жилище, се обяснява съ голѣмата привързаностъ на човѣка къмъ бащината кжща, къмъ огнището на дѣди и прадѣди. Тѣхнитѣ души покровителствуватъ живитѣ отъ семейството. Да се напустне това жилище, около което почиватъ останкитѣ на прадѣдитѣ, значи да се поругаятъ последнитѣ, да се скжса веднажъ за винаги съ тѣхъ и да се откаже покровителството на тѣхнитѣ души. Това би било голѣма обида за тѣхъ и, като послѣствие, трѣбва да се очаква тѣхното отмъщение. Въ днешно време голѣмата привързаностъ къмъ собствената кжща и земя у нѣкои племена не зависи толкова отъ удобствата въ кжщата и отъ плодородието на земята, колкото отъ голѣмата почитъ къмъ останкитѣ на прадѣдитѣ. Земята, въ която почиватъ тия останки, жилището, въ което пребиваватъ душитѣ на близкитѣ мрѣви, сж святи, и какъ може тѣ да попаднатъ въ чужди ржце?

Тия чужди хора никога не биха се отнесли съ нуждната почитъ къмъ останкитѣ на чужди за тѣхъ покойници, нито пъкъ биха помислили да имъ угодятъ съ жертвоприношения. Ето защо, имотътъ въ неговата цѣлостъ преминава отъ поколѣние на поколѣние: отъ дѣди на бащи, отъ бащи на синове, на внуци, на правнуци и пр.

Много днешни племена вѣрватъ, че мрѣвитѣ не само продължаватъ да поддържатъ връзка съ живитѣ, но и еднакво се интересуватъ отъ имота, който нѣкога